

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เชิญรับแมวเป็นยา ที่ค่าน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 猫を処方いたします。

อิซิดะ โซ

เขียน

อาคิรา รัตนาภีรัต

แปล

การมีแมวอยู่ในห้องที่เขาอาศัยอยู่คนเดียวแบบนี้
ให้ความรู้สึกแปลกประหลาด
พอมองดูดี ๆ จึงเห็นว่า มีข้าวของวางระเกะระกะ
หนังสือการ์ตูนและเกมถูกกองทิ้งไว้นาน
- อิซิดะ โซ

การอ่านดี้อรา กุหลาบสีส้ม

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

คำนำสำนักพิมพ์

แมว สิ่งมีชีวิตที่ขนฟูเหมือนผ้าห่ม นุ่มนิ่มเหมือนตุ๊กตา ตัวเหลวเหมือนโมจิ น่ารัก ซื่ออ่อน (?) บางทีก็ดูร้ายเกินคาดเดา ใครจะรู้ว่าสัตว์เลี้ยงตัวเล็กที่สูงไม่เกินเข่าจะมีอิทธิพลต่อเจ้าของได้มากขนาดนี้ ทาสแมวบางคนก็บอกว่าแค่ได้เจอแมวก็ก็นึกถึงได้เต็มพลังให้หายเหนื่อยล้า ถ้าแมวมีพลังช่วยรักษาแบบนี้จริง ๆ ทำไมหมอถึงไม่จ่ายแมวมารักษาแทนยาซะเลยละ

โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว คือคลินิกจิตเวชแปลก ๆ ที่คนแนะนำกันปากต่อปาก แต่มีเพียงคนที่หัวใจหนักอึ้งเท่านั้นที่จะเดินไปเจอตรอกลึกลับแห่งนั้น และเปิดประตูของห้องที่สองจากด้านในบนชั้นห้าได้ คลินิกแห่งนี้มีคุณพยาบาลท่าทางไม่เป็นมิตร และคุณหมอที่ดูไม่เอาจริงเอาจังเลยสักนิด แถมที่นี่ยังไม่ได้จ่ายยานอนหลับหรือยาคลายกังวล แต่จ่ายแมวตัวอื่น ๆ ให้เป็นยาช่วยรักษาอาการ

และในยุคที่สังคมและคนรอบข้างบีบให้เรากดดันตัวเอง อย่างหนัก หรือผลักดันให้เราคิดว่าเหลือตัวคนเดียว บางครั้งในบางเวลาเราก็เผชิญปัญหาจนหมดกำลังใจ พอถึงตอนนั้นอย่าลืมยื่นมือไปช่วยใครสักคน อย่ายึดสิ่งเสียไปบอกใครสักคนว่าเรากำลังเผชิญความรู้สึกแบบไหน เพราะบางทีอาจมีแมวเหมียวอื่นอยู่เข้ามาช่วยเยียวยาปัญหาในใจก็ได้

ถ้ามัน **เชิญรับแมวเป็นยาที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลย**
ครับ...

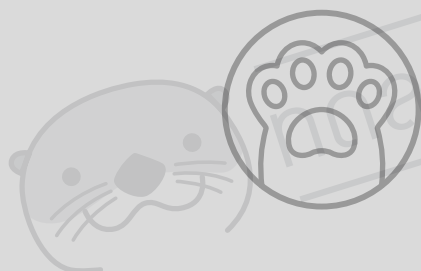
สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	87
บทที่สาม	132
บทที่สี่	165
บทที่ห้า	213

ส่งท้ายจากผู้แปล	262
------------------	-----

เกี่ยวกับผู้เขียน	264
-------------------	-----

เกี่ยวกับผู้แปล	265
-----------------	-----

บทที่หนึ่ง

คางวาระ ชูตะ แหงหน้ามองอาคารพาณิชย์ที่ตั้งอยู่บริเวณ
สุดซอยมืดสลัว

หลังจากหลงทางอยู่นาน ในที่สุดก็มาถึงเสียที อาคาร
หลังนั้นถูกสร้างขึ้นราวกับจะเติมเต็มพื้นที่แคบๆ ระหว่างแมนชั่น
สองหลัง

“...ที่นี่หรือ”

เขาพิมพ์ด้วยความแปลกใจ

เดิมที่เขานึกสงสัยว่า สมัยนี้ยังมีสถานที่ที่ค้นหาในสมาร์ทโฟน
ไม่เจออีกหรือ แต่เมื่อได้มาเห็นจึงเข้าใจ บริเวณนี้แทบไม่มีแสง
แดดส่องถึง ท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยหมอกหนาก็ดูห่างไกลออกไป
บรรยากาศในซอยอับชื้น ตัวอาคารก็เก่าและสกปรก

“แล้วที่อยู่นี้ก็ประหลาดชะมัด”

เมืองเกียวโต เขตนากะเกียว ขึ้นไปทางทิศเหนือตรงถนน
ฟูยะโจ เลี้ยวทางทิศตะวันตกตรงถนนรูกะคุ ลงไปทางทิศใต้
ตรงถนนโทมิโคจิ เลี้ยวทางทิศตะวันออกตรงถนนทาโกะยาคุชิ

สิ่งที่เขาได้รับมาคือที่อยู่อันเป็นเอกลักษณ์ของเมืองเกียวโต
ทั้งที่มีชื่อชุมชนและหมายเลขถนนอย่างเป็นทางการ แต่ที่อยู่กลับ
บอกแค่ชื่อถนนซึ่งตัดผ่านในเมืองเพื่อระบุทิศเหนือ ได้ ตะวันออก
และตะวันตก หากเดินเลียบไปตามถนนแล้วค่อยเลี้ยว ก็น่าจะ

ไปถึงบริเวณใกล้เคียงจุดหมายปลายทางได้ แต่ถึงอย่างนั้นที่อยู่ก็คลุมเครือเกินไป ถ้าไม่ใช่คนท้องถิ่นคงหลงทางแน่ๆ

อันที่จริงกว่าจะมาถึงอาคารหลังนี้ เขาเลี้ยวซ้ายหลายครั้งและเดินวนในบริเวณใกล้เคียงอยู่นาน ขณะที่กำลังจะถอดใจก็เลี้ยวไปเห็นทางเข้าตรอกแคบๆ

ทำไมคนเกี่ยวโตถึงต้องเลือกใช้ที่อยู่คลุมเครือแบบนี้ด้วยนะ สำหรับตุตะซึ่งเป็นคนจังหวัดอื่น ชื่อถนนในเกี่ยวโตดูราวกับรหัสลับไม่มีผิด ถึงจะเป็นเพียงที่อยู่ แต่ก็ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นการกั้นไม่ให้คนนอกย่างกรายเข้าไปอย่างอ้อมๆ

ตุตะถอนหายใจอยู่ในซอยมืดสลัวนั้น

เขาปลอบใจตัวเองว่า ตอนนี้ยังเร็วเกินไปที่จะผิดหวัง ถึงตำแหน่งอาคารจะแย่ ก็เชื่อว่าผู้เช่าจะแยแสเสมอไป บางทีแมนชั่นรอบๆ อาจถูกสร้างขึ้นทีหลัง เพราะฉะนั้นคงจะเรียกว่าอาคารลับไม่ได้เสียทีเดียว

ทางเข้าอาคารเปิดอยู่ ไม่มีลิฟต์ แต่เห็นว่ามีบันไดอยู่ด้านหลัง อาจเพราะไม่มีคนอยู่จึงทำให้รู้สึกว้าวแสงจากหลอดไฟคู่มือสลัวและบรรยากาศน่าขนลุก พอเดินไปตามโถงทางเดินเขาก็สะดุดตากับแผ่นป้ายที่เรียงรายอยู่บนประตู ที่นี้เป็นอาคารพาณิชย์ซึ่งมีแต่บริษัทมาเช่า และทุกบริษัทก็ล้วนดูไม่น่าเชื่อถือทั้งสิ้น

อีกไม่นานเขาเองก็จะต้องลงเอยด้วยการโทรศัพท์หลอกคนแก่จากห้องในอาคารแคบๆ แบบนี้ละมัง

ตุตะมองเห็นอนาคตของตัวเองแวบหนึ่งแล้วรีบสะบัดหน้าไปมา เขามาที่นี่ก็เพื่อไม่ให้เป็นอย่างนั้น เขาเดินขึ้นบันไดไปยัง

ชั้นห้า บนชั้นนั้นมีห้องห้องหนึ่งติดป้ายไว้ว่า “โรงพยาบาล โคะโคะโระ¹ นากะเกียว”

ประตูเฝ้าดูทั้งหนาและหนัก แต่พอเปิดออกกลับเบาจน น่าตกใจ ชูตะลอบมองเข้าไปด้านในจึงเห็นว่าภายในโรงพยาบาล สว่างกว่าที่คิด ตรงหน้าทางเข้ามีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ แต่ไม่มีใครอยู่

“สวัสดีครับ” ชูตะส่งเสียงเข้าไปด้านใน แต่มีเพียงความ เงียบตอบกลับมา

อยู่ในช่วงพักหรือเปล่านะ เขากอดอกพลงาคิดในใจ เขาไม่รู้ ทั้งเบอร์โทรศัพท์และอีเมลของที่นี่จึงติดต่อมานัดล่วงหน้าไม่ได้ “สวัสดีครับ!” ครั้งนี้เขาเอ่ยเสียงดังขึ้น

พยาบาลคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมเสียงลากรองเท้าสลิปเปอร์ บนพื้นอย่างเร่งรีบ เธอเป็นผู้หญิงผิวขาวอายุประมาณยี่สิบปลายๆ

“คะ มีธุระอะไรคะ”

“ขอโทษครับ ผมมาหาหมอแต่ไม่ได้นัดไว้”

“เป็นคนไข้สินะคะ เชิญเข้ามาได้เลยคะ”

เธอพูดด้วยสำเนียงคันไซ² และน้ำเสียงผ่อนคลายตามแบบ ของเกียวโต ทั้งที่ยังสาวแต่กลับพูดติดสำเนียงค่อนข้างชัด

เมื่อเข้าไปด้านในจึงเห็นว่ามิโซฟาเดี่ยวตั้งอยู่ พยาบาล พาชูตะไปยังห้องตรวจโดยไม่ได้ให้นั่งรอที่โซฟา ห้องนั้น

¹ ภาษาญี่ปุ่น แปลว่า หัวใจ

² ภูมิภาคตอนกลางทางตะวันตกของเกาะฮอนชู ประกอบด้วย หกจังหวัด แต่ละจังหวัดมีสำเนียงท้องถิ่นของตัวเอง

ขนาดเล็กกว่าห้องสุขาบุหรี่ปริษัทเสียอีก เป็นห้องที่ดูเรียบง่าย ด้านในมีเพียงโต๊ะ คอมพิวเตอร์ และเก้าอี้เรียบๆ อีกสองตัว

ชุดะเริ่มกังวลยิ่งกว่าเดิมว่าที่นี่จะใช้คลินิกที่เขาว่าดีกันจริงหรือเปล่า

คลินิกจิตเวชทุกแห่งที่เขาเคยไปล้วนโง่โง่งและหยาบ ไม่ใช่อาคารเก่าที่ชวนให้ลังเลที่จะเดินเข้าไป แถมทุกที่ยังเป็นระบบนัดจองล่วงหน้าเท่านั้น แค่กรอกแบบสอบถามก่อนเข้ารับ การตรวจก็ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว ถึงจะรู้สึกว่าเขาดีที่ เข้าตรวจได้ทันที แต่จะว่าไปเขายังไม่ได้ยื่นบัตรประกันสุขภาพ ให้ดูเลยไม่ใช่หรือ

ผ่านด้านในเปิดออกแล้วหมอที่สวมเสื้อคลุมสีขาวก็เดิน เข้ามา เขาเป็นหมอผู้ชายบุคลิกดีและท่าทางอ่อนโยน น่าจะอายุ ราวสามสิบปี

“สวัสดีครับ เพิ่งเคยมาที่โรงพยาบาลของเราครั้งแรกใช่ไหม ครับ”

หมอยิ้มบาง ๆ เขากถามด้วยน้ำเสียงขุ่นมูกและแหลม เล็กน้อยซึ่งเป็นวิธีพูดที่ทำให้ความรู้สึกคุ้นเคยแบบคนเกียวก๊ แต่ ก็ไม่ได้ดูสนิทสนมจนเกินไป

“ว่าแต่รู้จักที่นี่ได้ยังไงหรือครับ”

“เอ่อ...”

ชุดะลังเลชั่วขณะ เขาคิดจะพูดกลบเกลื่อน แต่ก็ตัดสินใจ ตอบตามตรง

“ผมไม่ได้รู้จักจากคนรู้จักโดยตรงหรอกครับ แต่รุ่นพี่ในบริษัท ที่ลาออกไปแล้วเล่าให้ฟัง เห็นว่าลูกค้า...ของลูกค้าของบริษัท

ที่ลูกพี่ลูกน้องของภรรยาของน้องชายรุ่นพี่ทำงานอยู่มารักษาที่นี่ เขาบอกว่าเป็นคลินิกที่ดีมากนะครับ”

พูดง่าย ๆ ก็คือนี่เป็นเรื่องไม่น่าเชื่อถือที่บอกต่อกันมา เป็นทอด ๆ ข้อมูลที่ได้มาก็มีแค่ชื่อโรงพยาบาล ที่อยู่คร่าว ๆ ซึ่งดูเหมือนรหัสลับ และรู้ว่าอยู่ชั้นห้าของอาคารเท่านั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ชูตะมาคลินิกจิตเวช เขาเข้ารับการตรวจรักษาครั้งแรกเมื่อครึ่งปีก่อน

ตอนนั้นเขาก็ไม่ได้คาดหวังว่าอาการจะดีขึ้นหรอก เพียงแต่คิดว่าต้องพยายามทำอะไรสักอย่าง จึงเที่ยวไปหาหมอตามโรงพยาบาลที่ได้รีวิวดูบนอินเทอร์เน็ต สุดท้ายเขาก็ไปโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้บ้านและบริษัทจนครบทุกแห่ง

ด้วยเหตุนี้เขาจึงมาที่นี่ เพราะคิดว่าถึงจะเป็นแค่ชาวลิโอ ก็ไม่เป็นอะไร แต่ไม่คิดเลยว่าโรงพยาบาลจะอยู่ในสถานที่รกร้างแบบนี้

“อืม แย่จัง ปกติเราไม่รับคนไข้ใหม่ นะครับ เพราะที่นี่มีผมกับพยาบาลทำงานกันแค่สองคน”

หมอลงมือหายใจช้า ๆ ด้วยท่าทางอ่อนโยน

ชูตะผิดหวัง ที่นี่ก็ไม่ได้อีกแล้วหรือ ทั้งที่พวกหมอลงมือบอกว่าเขามีอาการป่วยทางจิต แต่กลับแทบไม่มีหมอคนไหนใส่ใจรับฟังเขาเลย

“จึ้นไม่เป็นไรครับ” พอเอ่ยเช่นนั้น หมอลงมือพยักหน้าและดวงตาก็ฉายแวววาวกับเด็กที่ชอบเล่นซนขึ้นมาทันที

“แต่เอาเถอะ ไหน ๆ ก็มีคนแนะนำมา ถือว่าเป็นกรณีพิเศษแล้วกัน”

ชุตะรู้สึกว่พื้นที่ที่แคบจนเข้าแทบจะชนกันนี้ยิ่งอัดขึ้น
กว่าเดิม หมอหันไปทีโตะแล้วเริ่มเคาะแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์

“ช่วยบอกชื่อกับอายุด้วยครับ”

และแล้วการตรวจรักษาก็เริ่มต้นขึ้น

“คางวะ ชุตะ อายุยี่สิบห้าปีครับ”

“วันนี้อาการเป็นยังไงครับ”

หมอดถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ชุตะเริ่มประหม่าขึ้นมา เขาเคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาแล้ว
ไม่รู้กี่ครั้ง หลังจากฟังเขาเล่าเรื่องราวภายในเวลาที่กำหนด หมอ
ทุกคนก็มักจะให้แต่คำตอบลวกๆ เหมือนกันหมด

ลำบากแยะเลยนะครับ คุณไม่จำเป็นต้องพยายามอย่างหนัก
หรอกครับ

เก่งมากนะครับที่มานี่ ขอขอบคุณมากเลยครับ

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมหมอบางคนถึงเอ่ยขอบคุณเขาอย่าง
สุภาพ หลังจากนั้นเขาก็ได้แต่ย่ำตัวเดิมๆ สิ่งที่ช่วยบรรเทาอาการ
ของเขาได้ไม่ใช่หมอ แต่มีเพียงยานอนหลับเท่านั้น

“ผม...”

นอนไม่หลับ หูอื้อ เบื่ออาหาร

เวลาคิดถึงเรื่องงานที่ไรก็จะแน่นหน้าอก หายใจหอบ
กลางคืนก็นอนไม่หลับ เป็นอาการทั่วไปที่แสนธรรมดา แต่ครั้งนี้
เขาจะต้องอธิบายให้ดี จะได้จัดการสถานการณ์นี้ได้เสียที

ทว่าชุตะกลับเผลอเอ่ยความในใจออกไป

“ผมอยากลาออกจากที่ทำงานครับ”

“อย่างนั้นสินะครับ”

พอมอบตอบกลับคำพูดพึมพำของชุตะในทันที เขาก็สะดุ้ง
โหยง

“เอ่อ เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ผมไม่ได้อยากลาออก
แค่คิดว่าต้องทำยังไงถึงจะทำงานที่นี้ต่อไปได้ บริษัทที่ผมทำงานอยู่
เป็นบริษัทหลักทรัพย์ที่ค่อนข้างใหญ่และทำพวงงานโฆษณาด้วย
แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นบริษัทมีด³ นะครับ”

“เข้าใจแล้วครับ”

หมอบเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งแล้วอมยิ้ม

“ผมจะสั่งแมวให้ จากนั้นลองดูอาการไปสักพักนะครับ”

พูดเสร็จเขาก็หมุนเก้าอี้แล้วหันหลังให้

“คุณจิโตเตะ เอาแมวมาน้อยครับ”

“คะ” เสียงตอบรับดังมาจากด้านหลังผ้าม่าน แล้วพยาบาล
ผิวขาวคนเมื่อครู่ก็เดินเข้ามา ตอนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์
ชุตะไม่ทันสังเกตว่าเธอเป็นหญิงสาวที่มีดวงตาแวววาวเป็นเอกลักษณ์
แม้จะไม่ได้ดูโดดเด่น แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นคนสวย พยาบาลมองชุตะ
ด้วยแววตาสงัดเล็กน้อยแล้วหันไปพูดกับหมอบอย่างไม่เป็นมิตร

“คุณหมอนิเกะ แน่ใจแล้วหรือคะ”

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไรหรอกครับ”

แต่หมอบกลับมีท่าทางอบอุ่นและเป็นกันเอง ช่างเป็น
โรงพยาบาลที่แปลกจริง ๆ ชื่อนิเกะของหมอบก็แปลกไม่แพ้กัน
หลังจากนั้นพยาบาลก็หิ้วกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาขึ้นมawangบนโต๊ะ

³ บริษัทที่ใช้งานบุคลากรเพื่อผลประโยชน์ของบริษัทอย่างไม่เป็นธรรม
และละเมิดสิทธิของแรงงาน

แล้วเดินกลับเข้าไปด้านในโดยไม่พูดอะไร กรงไบนั้นทำด้วยพลาสติก
ด้านข้างติดตาข่ายเรียบ ๆ

ในนั้นมีแม่วอยู่จริง ๆ

ชูตะงงไปหมด เขาตามเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดนี้ไม่ทันจน
พูดอะไรไม่ออก ได้แต่จ้องมองแม่วที่อยู่ตรงหน้า

แม่วจริง ๆ ด้วย

แม่วสีเทาธรรมดา ๆ ไม่มีลักษณะโดดเด่นเป็นพิเศษ เจ้ามืด
ทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก แต่ดวงตากกลมโตของมันเป็นสีทองและ
กำลังเงยหน้ามองมาอย่างระแวดระวัง

“เอละ คุณคางวะ เขาเป็นว่าลองใช้เจ้านี้ดูสักหนึ่งสัปดาห์
นะครับ”

“หา?”

“เดี๋ยวผมจะเขียนใบสั่งยาให้ เอาไปยื่นที่เคาน์เตอร์ประชา-
สัมพันธ์นะครับ”

“เออ...มีใบสั่งยาด้วยเหวอครับ”

“แน่อนสิครับ”

แม้จะพูดคุยกันเหมือนปกติ แต่สถานการณ์นี้ไม่ปกติเลย
สักนิด ชูตะเอ่ยถามพลางจ้องมองแม่วในกรง

“นี่แม่วเหวอครับ”

“ใช่ครับ แม่ว”

หมอตบเหมือนนี้เป็นเรื่องธรรมดา ดูยังงี้ก็แม่วชัด ๆ แต่
ชูตะเริ่มไม่มั่นใจขึ้นมา

“แม่วตัวเป็น ๆ เลยเหวอครับ”

“ใช่แล้วครับ แม่วช่วยได้เยอะนะ ว่ากันว่าแม่วคือยาที่ดีที่สุด

มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว อ้อ หมายถึงแมวช่วยรักษาได้ดีกว่ายาตัวไหนๆ นะครับ”

ประหลาดเกินไปแล้ว จากนั้นหมอก็ตี้นกระดาดแผ่นเล็ก ๆ แผ่นหนึ่งให้ชู่ตะที่กำลังสับสน

“นี่เป็นใบสั่งยา กรุณาไปรับยาที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แล้วกลับได้เลยครับ เจอกันใหม่สัปดาห์หน้า คนใช้ท่านอื่นที่นัดไว้มารอแล้ว เคารพครับ”

หมอผายมือไปที่ประตูราวกับจะบอกให้กลับไปได้แล้ว ทันใดนั้นชู่ตะที่อยู่ในอาการมึนงงเมื่อครู่ก็รู้สึกตัวแล้วส่งเสียงหัวเราะ

“ฮ่าๆๆ อย่างนี้เอง อืม แบบนี้ที่เขาเรียกว่าสัตว์บำบัดไซ้ใหม่ครับ”

เมื่อครู่เขาตกใจที่เจอเรื่องแบบนี้กะทันหัน แต่จริงๆ แล้วเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย นี่เป็นการปลอมประโลมจิตใจด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์ แม้ชู่ตะจะหัวเราะ แต่หมอไม่ได้แสดงปฏิกิริยาใดๆ เขาคงกำลังสังเกตทำที่อยู่

“การทำให้คนใช้ตกใจแบบนี้ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาเหโรคครับ อ้อ เข้าใจแล้ว เพราะอย่างนี้ถึงไม่เจอข้อมูลเกี่ยวกับโรงพยาบาลนี้ที่ไหนเลยสินะ บอกตามตรงว่าเมื่อก็สมองผมว่างเปล่าไปชั่วขณะเลย สั่งยาเป็นแมวจั้นเหโรค... น่าสนใจดีนะครับ”

ชู่ตะยื่นหน้าไปใกล้ๆ กรงแล้วมองเข้าไปด้านใน เจ้าแมวเบิกตาโตมองกลับโดยไม่หลบสายตา แม้ชู่ตะจะไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงมากนัก แต่ดูเหมือนเจ้าแมวเองก็กำลังสับสน เขาจึงผุดยิ้มเจื่อน

“น่ารักดีนะครับ แต่ดูเหมือนแมวตัวนี้นั้นไม่ชอบผมยังไงไม่รู้”

“หืม ไหนดูซิ”

หมอย่อยแล้วยื่นหน้ามาใกล้จนแก้มแทบจะชนกัน ชูตะตักใจที่อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ แต่ดูเหมือนหมอยังไม่รู้สึกละอะไร เขายื่นปลายจมูกไปแตะตาข่ายข้างกรงแล้วจ้องมองแมวในนั้น

“หืม ว่าไง ไม่เป็นไรใช่ไหม อืมๆ มันบอกว่าไม่เป็นไรครับ”

“หา มันไม่ได้บอกสักหน่อย ท่าทางมันกลัวออก”

“จ้ะเหวอครับ ไหนดูซิ” หมอยื่นปลายจมูกไปแตะกรงอีกครั้ง เขาขยับเข้าไปใกล้มากจนชูตะหวั่นใจ “ว่าไง ไหวไหม ไม่มีปัญหาใช่ไหม”

หมอยื่นหน้าขึ้นแล้วเผยยิ้ม

“มันบอกว่าไม่มีปัญหาครับ”

“เอ่อ ไม่ใช่อย่างนั้นครับ แมวคงไม่ชอบคนที่ไม่คุ้นเคยกับสัตว์อย่างผม ถึงจะเป็นการบำบัด แต่ก็น่าสงสารมันออก”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ ถึงจะไม่คุ้นเคยกับสัตว์ แต่แมวก็น่าออกฤทธิ์ได้ดีเยี่ยม ผมยังมีคนไข้รออยู่ เชิญครับ”

หมอยิ้มๆ แล้วลุกขึ้นยืน เขาหัวกรงมาวางลงบนตักของชูตะ

“เอ๊ะ เต๋ยวลิ”

“แล้วเจอกันในอีกหนึ่งสัปดาห์ครับ”

เป็นรอยยิ้มที่ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายตอบได้ ชูตะหอบกรงแล้วออกจากห้องตรวจทั้งที่ยังสับสน จะบอกว่าเขาถูกหมอกดดันให้ออกมาก็ว่าได้

ไม่มีใครนั่งอยู่ตรงโซฟาในห้องรับรอง ชูตะนั่งเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วมือสีขาวก็กวักเรียกจากตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ

“คุณคางาวะ เชิญทางนี้ค่ะ”

“คะ...ครับ”

รู้สึกเหมือนหลุดเข้าไปอยู่ในโลกภาพยนตร์เลย ชูตะมองซ้ายมองขวาเพื่อดูว่ามีกล้องซ่อนอยู่ตรงไหนหรือเปล่า

เขาเดินไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยท่าที่สับสนแล้ว พยาบาลก็มองหน้าเขาจากด้านหลังเคาน์เตอร์

“ขอใบสั่งยาด้วยค่ะ”

เขายื่นแผ่นกระดาษที่ได้จากหมอให้ตามที่เธอขอ แล้ว พยาบาลก็เดินหายไปจากเคาน์เตอร์

กรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาสั้นโคลงเคลง แถมยังหนักทีเดียว แปลกดี ครั้งสุดท้ายที่เขาถือสัตว์ไว้ในมือคือตอนเป็นเวรให้อาหารกระต่ายสมัยอยู่โรงเรียนประถม เจ้าแมวยังคงสงบนิ่ง แม้จะถูกบังคับให้เล่นอะไรไร้สาระไปด้วย ชูตะเผลอยิ้มพลางคิดว่า มันเก่งจริงๆ

พยาบาลเดินกลับมา ยื่นถุงกระดาษจากเคาน์เตอร์แล้ว พูดว่า “นี่ค่ะ”

เมื่อถูกยัดเยียดให้ ชูตะจึงเปลี่ยนจากที่หอบกรงสองมือมาถือด้วยมือข้างเดียว ทำให้แมวเอนไหลไปข้างหนึ่งของกรง

“อ๊ะ โทษที เอ่อ ขอโทษนะครับ ของในถุงนี้คืออะไรหรือครับ หนักมากเลย”

“ของใช้ค่ะ ในนั้นมีเอกสารกำกับอยู่ อ่านให้ละเอียดด้วยนะคะ”

พยาบาลตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ สำเนียงเกี้ยวไตที่ควรจะอบอุ่นช่างฟังดูเย็นชาราวกับจะผลึกใสไร้สิ่ง ชูตะมองจากปากถุง

เห็นชามพลาสติก ถาด และถุงที่ดูเหมือนจะเป็นอาหารแมว
ของจำเป็นสำหรับการเลี้ยงแมวนั่นหรือ ช่างเป็นการแสดงที่ใส่ใจ
รายละเอียดเสียจริง ละเอียดเกินไปจนเขาชักกังวลขึ้นมา

“ยังไม่จบอีกเหรอครับ นี่มันออกจะเกินไปแล้วนะ”

“ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจ รบกวนถามคุณหมอค่ะ หายไวๆ นะคะ”

พยาบาลพูดตามหน้าที่แล้วก็มหันำทำงานอื่นต่อ

“เอ่อ”

“หายไวๆ นะคะ”

“เอ่อ”

“หายไวๆ นะคะ”

เมื่อถามอะไรอีกไม่ได้ ชูตะจึงใช้สองมือหอบสัมภาระออกมา
แค่เปิดประตูทั้งที่มีของเต็มสองมือก็ยากเต็มทีแล้ว

ชูตะงงไปหมดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคืออะไรกันแน่

ผู้ชายท่าทางเหมือนนักเลงเดินมาจากอีกฟากของโถงทางเดิน
เมื่อเดินผ่านหน้าชูตะไป ผู้ชายคนนั้นก็เปิดประตูห้องข้างๆ

ทันใดนั้นชูตะก็สัมผัสได้ถึงสายตาที่จ้องมา ผู้ชายคนนั้น
กำลังมองมาด้วยสีหน้าแปลกใจราวกับอยากรู้อะไรสักอย่าง

ชูตะรีบเดินออกจากที่นั่น เขาทุลักทุเลกับการเดินลงบันได
พลางระวังไม่ให้ทรงเอียง เมื่อออกจากอาคาร กลับหันมึนแอบในซอย
ก็ลอยมาเตะจมูก นี่คือน้ำหอมจริงๆ สัมภาระหนักๆ ที่หิ้วอยู่ในมือ
ก็เป็นของจริง

ชูตะได้ยินจากรุ่นพี่ว่าที่นี่เหมือนจะเป็นคลินิกที่ดี รุ่นพี่
ฟังมาจากน้องชาย น้องชายฟังมาจากภรรยา ภรรยาฟังมาจาก
ลูกพี่ลูกน้อง — คำเล่าลือเปลี่ยนไปทุกครั้งที่ส่งผ่านไปยังอีกคนหนึ่ง

แม้เขาจะขยับเท้าเดินห่างออกไปทีละก้าว แต่การแสดงบทบาทเล็กๆ นี้อีกยังดำเนินต่อไป ตราบใดที่พยาบาลสาวเจ้าเสน่ห์คนนั้นไม่ไล่ตามหลังมาก็คงไม่มีเสียงตะโกนว่าคัดเหมือนการถ่ายละคร

เป็นการรักษาแบบลวกๆ จั้นหรือ หรือว่าจะเป็นการตัมตุ้นทั้งที่ตัวเองกำลังป่วย แต่สิ่งที่อยู่ในมือกลับเป็นแมว

อุตุส่าห์ดั้นด้นมา สุดท้ายก็ดันเจอโรงพยาบาลแปลกๆ เข้าจนได้ ชูตะยืมเยาะตัวเองจากที่ไหนสักแห่งที่ไกลออกไป

การหอบหิ้วสิ่งมีชีวิตช่างเป็นเรื่องยากลำบาก เดินข้ามทางม้าลายเร็วๆ ก็ไม่ได้ แถมของยังหนักเกินกว่าจะแบกไว้บนบ่า ชูตะใช้เวลามากกว่าสามสิบนาทีหอบกรงที่เจ้าแมวขยับตัวไปมาอย่างอึดอัดและกลับถึงอพาร์ทเมนต์ในที่สุด ระหว่างที่เดินมาได้ครึ่งทางเขาปวดแขนจนแทบทนไม่ไหว

เมื่อวางกรงลงกับพื้น ไม่รู้ว่าเจ้าแมวรู้ตัวแล้วหรืออย่างไร จู้ๆ มันก็ตะกุกกรงทันที จะปล่อยยให้อยู่ในกล่องแคบนานๆ ก็น่าสงสาร ชูตะจึงเปิดประตูให้มัน

แต่แมวกลับไม่ยอมออกมา

“เป็นอะไรไปเจ้าเหมียว ออกมาสิ”

ชูตะพูด แต่มันก็ไม่ยอมออกมา เขานึกกังวลจึงยื่นหน้าไปมอง เจ้าแมวกำลังขดตัวอยู่ด้านในสุดของกรง

เป็นอะไรไปนะ ชูตะควานในถุงกระดาษและพบว่าในนั้นมีชามขนาดเท่ากันสองใบ พอเขย่าดูอาหารก็ได้ยินเสียงดังกุกกักดูเหมือนจะเป็นอาหารเม็ด

“เตรียมน้ำก่อนก็แล้วกัน”

เขาเติมน้ำจากก๊อกลงในชามแล้ววางไว้หน้ากรง แต่เจ้าแมว ก็ยังไม่ยอมออกมา

“จริงสิ มีเอกสารกำกับด้วยนี่นา”

ชุดะเหลือบมองท่าทีของแมวพลางอ่านแผ่นกระดาษที่อยู่ ในถุง

‘ชื่อปี เพศเมีย อายุราวแปดปี พันทาง ให้อาหารตอนเช้า กับค่ำในปริมาณพอเหมาะ เตรียมน้ำไว้ตลอดเวลา เก็บอุจจาระ ตามความเหมาะสม โดยทั่วไปให้ปล่อยไว้เฉยๆ ได้ กรุณาเก็บของ ชื้นเล็กๆ ที่แมวอาจกลืนเข้าไปให้มีดขีด รวมถึงของที่แตกได้ เช่น จานและแก้วน้ำ ควรระวังสิ่งของ เช่น กระถางต้นไม้ ด้วย กรุณาอย่าปล่อยแมวออกนอกบ้าน’

เอกสารเขียนไว้แค่นี้ ชุดะอ่านทวนอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีข้อมูล อะไรเป็นพิเศษ

“ช่วยจริงๆ ฉันไม่เคยเลี้ยงแมวด้วยสิ จะดูแลมันจนครบ หนึ่งสัปดาห์ได้หรอเนี่ย”

ถาดแบนกับทรายแมวต้องใช้งานอย่างไร แคว่งไว้เฉยๆ แมวก็เข้าไปทำธุระเองโดยไม่ทำห้องสกปรกหรือ อาหารต้องให้ แคไหน แล้วมันจะไม่ชวนก่่างเป็นรอยใช่ไหม

มีแต่เรื่องน่ากังวลเต็มไปหมด จะถามใครก็ได้ มีทางเดียว คือต้องค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับห้องน้ำและอาหารแมวจากอินเทอร์เน็ต

อย่างน้อยเขาก็รู้ชื่อแมวแล้ว ชุดะคลานไปบนพื้น ยืนหน้า ไปมองในกรงแล้วเขาก็สบตากับดวงตาสีทองคู่นั้น

“ชื่อปีใช่ไหม มานี่สิ ปี ออกมาเถอะ แกเป็นตัวเมียสินะ หิวไหม เดี๋ยวฉันเทอาหารให้”

ตอนนี้ก็เป็นเวลาค่ำแล้ว ถ้าเป็นคนก็ได้เวลามื้อค่ำพอดี และก็คงเป็นเวลาอาหารสำหรับแมวเหมือนกัน ชูตะอ่านด้านหลัง ฤงอาหารแมวและค้นหาข้อมูลด้วยสมาร์ทโฟน พลางคิดว่าต้องให้อาหารแค่ไหน ทันใดนั้นเจ้าแมวก็นั่งโผล่หน้าออกมาจากกรงเล็กน้อย

“โอ้ ออกมาแล้วเหรอ”

แต่มันก็ผุดกลับเข้าไปทันที อุตส่าห์ออกมาแล้ว แต่มันคงตกใจเสียงของชูตะ เขาจึงลองรอเฉยๆโดยไม่ส่งเสียง ผ่านไปสักพักเจ้าแมวก็นั่งโผล่หน้าออกมาครึ่งหนึ่งแล้วซ่อนตามองชูตะ ความเงียบบังดำเนินต่อไปราวกับทั้งคู่จะทดสอบความอดทนของกันและกัน ชูตะคิดว่าเจ้าแมวเหมือนกำลังทดสอบเขามากกว่ากำลังระแวงระวัง และเพราะนั่งอยู่ในท่าแปลกๆ เขาจึงเป็นเหน็บที่ขา แต่ก็อดทนไว้แม้เขาจะสั้นเล็กน้อย

ในที่สุดเจ้าแมวก็กายขาข้างหนึ่งก้าวออกจากกรง แต่ไม่ยอมวางเท้าลงที่พื้น สายตาราวกับจะบอกว่ามันพร้อมกลับเข้ากรงได้ทุกเมื่อ

ขอร้องละ ออกมาที่เถอะ ขาขาไปหมดแล้ว

ขณะที่ชูตะใกล้หมดความอดทนเต็มที่ เจ้าแมวก็นั่งเท้าหน้าลงอย่างแผ่วเบา เมื่อเท้ากลมๆ ยันลงบนพื้น เขาจึงเห็นรอยพับเป็นเส้นราวกับข้อมือเด็กทารกดูน่ารักไม่เบา มันค่อยๆ เดินออกมาทีละก้าว ทีละก้าว จนกระทั่งเห็นหางยาวแกว่งไปมา

แมวนี้ตัวใหญ่กว่าที่คิดแฮะ

นั่นคือสิ่งแรกที่ชูตะคิด เจ้าแมวที่ก้าวเท้าออกมาในห้อง ไม่ได้ตัวใหญ่ เพียงแต่เขาคิดว่าแมวน่าจะรูปร่างเพรียวบางกว่านี้ เพราะเขาเคยเห็นภาพแมวเดินลอดออกมาจากช่องว่างระหว่างกำแพง

เจ้าแมวนุ่มฟูคล้ายผ้าห่มสีเทา ถ้ามันมุดตัวลงไปในห้องแคบ ๆ คงจะเห็นเหมือนเป็นผ้าห่มโผล่ออกมาแน่ ๆ

ชู่ตะกั๊ดฟันพลางเหยียดขาออกโดยระวังไม่ให้ตัวเองเซจนแมวตกใจ ขณะที่เขาบิดตัวด้วยความเจ็บปวดโดยไม่ส่งเสียง เจ้าแมวก็นำหน้าไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้วเดินไปใกล้ซามใส่ น้ำ มันทำจมูกฟุดฟิดแล้วใช้ปลายลิ้นเลียกินน้ำ

ชู่ตะกั๊ดขาที่เป็นเหน็บพลางมองเจ้าแมวอย่างประหลาดใจ ห้องของเขาไม่เคยมีเสียงน้ำกระเซ็นดังจ๋อม ๆ แบบนี้มาก่อน ดูเหมือนเจ้าแมวจะลดความระแวงระวังลงบ้างแล้ว มันมองไปรอบ ๆ ห้อง แล้วสายตาของมันก็หยุดตรงถุงอาหารแมวที่ยังไม่ได้เปิด

“ฮ่า ๆ ได้เลย รอเดี๋ยวนะ”

กินน้ำเสร็จก็จะกินข้าวอย่างนั้นหรือ ใบหน้าของชู่ตะกั๊ดผ่อนคลายขึ้นเมื่อคิดว่าเจ้าแมวนี้น่าเข้าใจง่ายดี

เขาเปิดถุงแล้วเทอาหารแมวใส่ชามอีกใบหนึ่ง เจ้าแมวนั่งรออย่างมีมารยาทระหว่างที่อาหารแมวไหลออกจากถุง ชู่ตะกั๊ดว่ามันจะรีบกระโจนเข้าหา แต่เจ้าแมวกลับไม่ขยับไปไหนพลางมองเขาด้วยดวงตากลมโตที่เบิกกว้าง

“กินซะสิ น่าอร่อยดีนะ เอ้า”

ชู่ตะกั๊ดหยิบอาหารแมวที่คล้ายขนมกรุบกรอบขึ้นมาแล้วทำท่ากินให้ดู แต่เจ้าแมวกลับไม่ขยับแม้แต่หน่อย แก้มยังมองด้วยแววตาสงสัยราวกับกำลังคิดว่าทำอะไรของเขานะ

ชู่ตะกั๊ดรู้สึกว่าตัวเองช่างใจง่ายเหลือเกินแล้วเอนตัวนอนหงายบนเตียง แกล้งทำเป็นไม่สนใจ แต่แอบมองการเคลื่อนไหวของเจ้าแมวด้วยหางตา

ในที่สุดเจ้าแมวกีย่องเข้าไปใกล้สามอาหารแล้วเริ่มกินเสียงกร๊อบ ๆ ดังขึ้นเบา ๆ ทั้งที่การมีตัวตนของมันช่างยิ่งใหญ่ แต่เสียงกลับเบามาก แมวเป็นอย่างนี้นี่เอง ชูตะนอนคิดอย่างเหม่อลอย

การมีแมวอยู่ในห้องที่เขาอาศัยอยู่คนเดียวเช่นนี้ให้ความรู้สึกแปลกประหลาด พอมองดูดี ๆ จึงเห็นว่า มีข้าวของวางระเกะระกะ หนังสือการ์ตูนและเกมถูกกองทิ้งไว้มานาน ในวันธรรมดาเขาก็แค่กลับห้องมานอนตอนกลางคืน พอถึงวันหยุดก็นอนอืดถึงบ่าย ทั้งที่ข้าวของก็มีไม่น้อย แต่กลับเป็นห้องที่หาเรื่องสนุกไม่เจอเลย

แน่นอนว่าในห้องไม่มีกระถางต้นไม้

ต่อให้มีจริง ๆ ก็คงเฉาตายไปแล้ว

ถึงอย่างนั้นชูตะก็ลุกขึ้นเก็บกวาดห้องหลังจากไม่ได้ทำมานาน เขาเก็บตะเกียบสำหรับข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อและฝาขวดน้ำพลาสติกที่ตกอยู่บนพื้นไปทิ้ง แล้วรวบรวมเสื้อผ้ากับนิตยสารไปไว้ตรงมุมห้อง

“อา จริงสิ อันนี้อันตรายสุดๆ เลย”

จู่ ๆ ยานอนหลับที่เขาวางทิ้งไว้บนโต๊ะตลอดเวลา ก็กลายเป็นของที่ จะสร้างความยุ่งยากไปเสียแล้ว ชูตะเก็บยาทั้งหมดขึ้นมาแล้วใส่ไว้ในลิ้นชัก

หลังกินอาหารเสร็จ เจ้าแมวก็กินทำตามกลิ่นพลางเดินไปรอบห้องอย่างเชื่องช้า มันย่างเท้าเบาหวิวจนไม่รู้สึกลึถึงน้ำหนัก แม้แต่น้อย การมองเจ้าแมวออกสำรวจทำให้เขาสบายใจ แม้จะเป็นวิธีรักษาที่ดั้งเดิมไปหน่อย แต่ก็ให้ผลดีเยี่ยม

ปกติแมวต้องนอนตรงไหนล่ะ โรงพยาบาลไม่ได้เตรียมที่นอน

แมวให้ ถึงฤดูนี้อากาศจะไม่หนาว แต่เอาผ้าฟลีซ⁴ มาวางขดไว้
ดีไหมนะ ไม่แน่มันอาจจะมุดเข้ามานอนที่เตียงเองก็ได้

ระหว่างคิดเรื่องเหล่านั้น เวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แล้ว
คืนนั้นชูตะก็หลับไปโดยลืมกินยาเสียสนิท

ชูตะอุ้มกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาไว้ในอ้อมแขนแล้ววิ่งขึ้นมา
ถึงชั้นห้าในพริบตา

เขากระโจนเข้าไปใน “โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว”
แล้วยื่นกรงไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ พลังหายใจหอบ
ตรงเคาน์เตอร์มีพยาบาลที่ไม่ค่อยเป็นมิตรคนเดิมนั่งอยู่

“มะ...แมว ผมอยากคุยกับหมอเรื่องเจ้าแมวนี่”

“คุณคงวาระ นิดของคุณคืออีกสี่วันข้างหน้า แมวนี้อยู่เหลือ
อีกสี่วันนะคะ”

“เฮ้อ นั่นแหละ ผมไม่เอาแล้ว” เขารื้อนรนและหายใจหอบ
จนขยับปากไม่ทัน “เอาเป็นว่าผมอยากคุยกับหมอ ก็ชั่วโง่ผมก็
จะรอ”

“งั้นเชิญที่ห้องตรวจเลยคะ”

“บอกแล้วไงว่าชั่วโง่ผมก็จะรอ...เอ๊ะ อะไรนะ”

“เชิญที่ห้องตรวจคะ”

พยาบาลพูดแค่นั้นแล้วก็หันหน้าทำงานต่อ ชูตะถึงกับอึ้ง
เขาออกจากที่ทำงานกลับไปยังอพาร์ทเมนต์ จับแมวใส่กรงแล้ว

⁴ หรือผ้าด้าลี คือผ้าที่ทอจากเส้นใยพอลิเอสเตอร์ มักใช้ทำเสื้อ
กันหนาว เนื่องจากมีคุณสมบัติให้ความอบอุ่นและระบายอากาศดี

มาที่นี้แบบด่วนจี๋ คิดว่ายังไงก็ต้องระบายความโกรธนี้ออกไปให้ได้
เขาจึงรู้สึกผิดคาดเมื่ออีกฝ่ายให้เขาผ่านเข้าไปง่าย ๆ

“เอ่อ”

“เข้าไปรอในห้องตรวจเลยล่ะ”

พยายามทำที่ไม่สนใจ เขาจึงจำต้องหอบกรงเดินผ่าน
หน้าไซฟาตัวเดิมแล้วเข้าไปนั่งรอในห้องตรวจ

ชู่ตะรับรู้ถึงน้ำหนักของกรงที่วางอยู่บนตัก เจ้าแมวดูกระสับ-
กระส่าย ไม่รู้ว่ามันกำลังกังวลหรืออย่างไร

ไม่ใช่ความผิดของเจ้านี้นะหรอก ถึงเขาจะรู้อย่างนั้น แต่ชู่ตะ
ก็ควบคุมอารมณ์โกรธไว้ไม่ได้ ผ้าม่านเปิดออกแล้วหมอกก็เดินเข้ามา

“อ้าว คุณคางวาระ มาอีกแล้วหรอครับ วันนี้เป็นอะไร
มาล่ะ”

ทันทีที่เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของอีกฝ่าย อารมณ์ของชู่ตะ
ก็ปะทุออกมาทันที

“ผมโดนไล่ออกจากบริษัทแล้ว! เป็นเพราะเจ้าแมวด่วนนี่!”

ใช่แล้ว เป็นความผิดของเจ้านี้นั่นแหละ เขาจับขอบกรง
ไว้นั่น ไม่รู้ว่าแมวรับรู้ความรู้สึกของเขาได้หรืออย่างไร มันจึง
ส่งเสียงขู่มาจากด้านใน

“แฮม ดีจังเลยนะครับ”

หมอบพุดยิ้ม ๆ ทำเอาชู่ตะตกใจจนตาลน

“ตะ...ดีแล้วหรอ”

“ก็คุณอยากลาออกนี่ครับ ไม่ต้องทำงานก็ถือว่าหมดปัญหา
แล้วนะครับ อา คิดถูกแล้วที่สั่งแมวด่วนนี้ให้ ได้ผลดีเยี่ยมจริง ๆ”

หมอบยิ้มอย่างพึงพอใจ รอยยิ้มนั้นทำให้ชู่ตะใจเย็นลงเล็กน้อย

ไม่ไหว คุณกันไม่รู้เรื่องเลย อันที่จริงโรงพยาบาลนี้ไม่ได้รักษาอะไรเขาเลยด้วยซ้ำ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ขอปนหน่อยเถอะ ชูตะคิดแบบนั้นแล้วหัวกรงบนตักขึ้นไปวางบนโต๊ะ

“ผมไม่เคยคิดอยากลาออกเลยนะครับ อุตส่าห์ได้เข้าบริษัทชั้นนำทั้งที เพราะไม่อยากลาออกถึงได้มาปรึกษาคุณหมอใจ”

พอได้ยินแบบนี้หมอก็อึ้งย้งคอด้วยความสงสัย

“คุณบอกว่าที่ทำงานของคุณเป็นบริษัทมีดีไม่ใช่หรอ”

“เรื่องนั้น...บริษัทที่ไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ จะบริษัทขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดย่อมก็ไม่มีที่ไหนสมบูรณ์แบบหรอกครับ”

ชูตะอดแปลกใจไม่ได้ที่ตัวเองเอ่ยปากปกป้องบริษัทชั้นเลวร้ายที่ผ่านมาเพื่อนของเขา ก็พร่ำบอกเสมอว่าจะย้ายไปทำงานที่ไหนก็เหมือนกัน คิดเสียว่าเขาให้เงินเดือนก็พอแล้ว อย่าเลือกมากนักเลย

ชูตะบอกตัวเองแบบนี้และพยายามอดทนแล้ว แต่สุดท้ายก็เปล่าประโยชน์ เขาจึงเศร้าและหม่นหมอง

“โล่งอกง่าย ๆ แบบนี้มันเกินไปนะ แล้วที่ผมอดทนมาตลอดเพื่ออะไรกัน”

“อืม” หมอมองนาฬิกาข้อมือ “ถ้าไม่รังเกียจ ผมช่วยรับฟังได้นะครับ ไหน ๆ คนไข้ที่นัดไว้ก็ยังไม่มา”

น้ำเสียงของหมอฟังดูเหมือนสงสาร แต่ก็แฝงความอยากรู้อยากเห็นอยู่ในที่

ชูตะหมดเรี่ยวแรง คลินิกนี้ไม่เหมือนที่อื่น ต่อให้เขาบอกว่าเจ็บปวดหรือร้องไห้ออกมาก็ไม่มีใครแสดงท่าทีเห็นใจ แต่ถึง

อย่างนั้นก็คงดีกว่าการเสแสร้งทำดีด้วย หมอแปลก ๆ ที่นั่งอยู่
ตรงหน้าเผยยิ้มน้อย ๆ

“—วันที่ผมเอาแมวกลับไปยังไม่มีปัญหาอะไร เจ้าปีกินนอน
สงบเสียงดี พอถึงตอนเช้าผมก็ให้อาหารมันแล้วออกไปทำงาน
เหมือนเคย”

ใช่แล้ว มีเพียงคืนนั้นที่เขาได้ผ่อนคลายน้อย หลังจาก
นั้นทุกอย่างก็ซำรอยเดิม บริษัทไม่ใส่ใจเรื่องเล็กน้อยที่จะแก้ปัญหา
อย่างง่าย ๆ ได้ด้วยแมว

แมวนี้เลี้ยงง่ายกว่าที่คิดแฮะ

ชูตะยิ้มพลางมองแมวกินอาหารเงียบ ๆ นี่กว่าตื่นมาแล้ว
ห้องจะเลอะตุ้มเปื้อนเสียอีก แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นแล้ว

เจ้าแมวขดตัวกลมอยู่ใต้โต๊ะ ไม่เล่นชนอะไร พอชูตะตื่น
มันก็เดินเข้ามาหาทันที แค่วันเดียวก็คุ้นเคยแล้วอย่างนั้นหรือ
หรือว่าถูกฝึกมาแบบนี้ พอชูตะเดินไปที่อ่างล้างหน้า มันก็เดิน
ตามหลังมา

“ตามมาทำไม หิวข้าวแล้วหรอ”

ชูตะยิ้มพลางก้มมอง แล้วเจ้าแมวก็นั่งเฝ้ามาถู มันพับหู
ทรงสามเหลี่ยมลงแล้วไถหัวกับขาของชูตะแรงเกินคาด เมื่อวานเย็น
เขาไม่กล้าแตะมันเพราะกลัวโดนข่วน แต่ถ้ามันเชื่องด้วยขนาดนี้
จะไม่สนใจก็คงไม่ได้

เมื่อตะปลายนิ้วลงตรงหน้าผากของเจ้าแมว ชูตะก็สัมผัส
ได้ถึงความรู้สึกอื่น ช่างเป็นสัมผัสที่น่าประหลาดจริง ๆ ตอนแรก
เขาจินตนาการถึงขนเรียวยาวเล็กเหมือนแปรง แต่ไม่เหมือนเลย

ทันใดนั้นเจ้าแมวกก็เงยหน้าขึ้น เขาตกใจจึงรีบชักมือออก ทว่าเจ้าแมวกลับยัดคอแล้วเอาหัวดันราวกับจะบอกให้ลูบอีก มันดันตัวเองแล้วถูไถให้ฝ่ามือของชู่ตะแทรกลงไปบนขนของมัน

“โอ้โฮ แกนี่ขนนุ่มจัง”

ทว่าเจ้าแมวไม่ได้รับปฏิกริยาเหมือนตุ๊กตา ชู่ตะสัมผัสได้ถึงแรงตอบสนองอย่างเต็มที่ ถ้าให้เปรียบเทียบก็น่าจะเหมือน... ลูกเทนนิสขนฟูละมั้ง

แม้จะดูเหมือนขนสั้น แต่ขนแมวที่แทรกอยู่ระหว่างนิ้วกลับโผล่ขึ้นมาสูงกว่าที่คิด ขนด้านในของมันเป็นสีออกขาวและนุ่มยิ่งกว่า ขนที่เมื่อวานเห็นเป็นสีเทาธรรมดาก็เหมือนกัน พอมองใกล้ ๆ จึงเห็นว่ามีสีน้ำตาลแทรกอยู่ ทำให้เกิดเป็นลายคลื่นที่ดูอ่อนโยนและงดงาม

ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าแมวยังดูตัวแรงมาก เป็นแรงดูที่แสนจะนุ่มนวล

ในที่สุดชู่ตะก็ยอมแพ้ให้กับเจ้าแมวที่เกาะเกาะไม่เลิก เขาหันไปเตรียมอาหารและน้ำให้มันแทนที่จะแต่งตัว ดูเหมือนการมีสัตว์เลี้ยงอยู่ด้วยจะทำให้จังหวะการใช้ชีวิตผิดเพี้ยนไปจากเดิม

“แต่แบบนี้อาจจะไม่เลวก็ได้”

ชู่ตะนั่งยอง ๆ มองเจ้าแมวกินอาหาร เพราะเมื่อคืนนอนหลับเต็มอิ่ม เขาจึงสบายตัวอย่างที่ไม่ได้เป็นมานาน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อยากไปทำงานเหมือนเดิม

แต่ถ้าเราผ่านวันนี้ไปได้

นี่คือคาถายามเช้าของชู่ตะ ถ้าผ่านวันนี้ไปได้ พรุ่งนี้จะต้องสบายขึ้นแน่ ยังไงเราก็ลาออกจากงานไม่ได้หรอก

ชูตะใช้ปลายนิ้วลูบตรงหน้าผากของเจ้าแมวกที่กำลังดื่มน้ำ แล้วมันก็หลับตาลงด้วยท่าทางแสนสบาย จู่ๆ เขาก็รู้สึกกรวกับหนทางจะเปิดให้เขาผ่านวันนี้ไปได้จริง ๆ

แต่เขาคิดผิดไปเอง

“อันดับหนึ่งของแผนกเราคืออมามิยะคุงผู้ครองตำแหน่งมาสสามสัปดาห์แล้ว เอ้า ทุกคน พรบมือ!”

เสียงแหบห้าวของเอโมโตะที่ดังก้องไปทั่วชั้นทำให้กระเพาะอาหารของชูตะเกร็งตัวขึ้น

เสียงพรบมื่อดังขึ้นประปราย นี่คือนิธิเชือดไก่ให้ลิงดูที่มีชั้นระหว่างการประชุมเข้าในทุกสัปดาห์ เอโมโตะผู้เป็นเจ้าของที่นั่งหัวหน้าแผนกซึ่งหันหลังให้น้ำต่างกำลังทำให้พนักงานฝ่ายขายที่ซื้ออมามิยะต้องขายหน้า

“คนที่คอยถ่วงพวกเราทุกคนคืออมามิยะคนนี้ เพราะมีอมามิยะอยู่ ถึงพยายามแค่ไหนแผนกของเราก็ก่ำยอดไม่สำเร็จ นี่ มามิยะนายคงรู้สึกดีใช่ไหม ที่ไม่ต้องทำอะไรก็ยังได้รับเงินเดือน”

บ้านเกิดของเอโมโตะอยู่ที่โอซาก้า แต่คงเป็นเพราะที่นี้คือเกียวโต เขาจึงพูดด้วยสำเนียงคันไซในที่สาธารณะ มามิยะได้แต่ก้มหน้าไม่พูดอะไร ทุกคนในฝ่ายขายที่อยู่ชั้นนี้ต่างไม่กล้ามองเขาตรง ๆ หากได้มายืนในจุดนี้ครั้งหนึ่งแล้ว สภาพจิตใจจะพังยับเยิน แต่คิดว่าต้องไปอยู่ตรงนั้นก็คลื่นไส้ขึ้นมาแล้ว

“เฮ้ย คางาวะ”

ชูตะสะดุ้งเมื่อจู่ ๆ เอโมโตะก็เรียกชื่อเขา

“คะ...ครับ”

“นายเองก็ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก พวกนายสองคนก็ช่างกล้า

มาบริษัทนะ ถ้าเป็นฉันคงอายจนรีบลาออกไปแล้ว”

เสียงดังก้องทำให้กระเพาะอาหารของชูตะยิ่งเกร็งมากขึ้น เขาเรียนรู้ว่าในสถานการณ์แบบนี้การหัวเราะเฟื่อนเป็นวิธีตอบได้ที่ดีกว่าการก้มหน้า

“ฮะๆๆ...”

“ฮะๆๆ อะไรของแก ไอ้โง่ คนผอมแห้งแรงน้อยตัวซีดเผือดอย่างแกจะไปทำงานอะไรได้ พนักงานขายเก่งๆ เขาต้องออกไปหาลูกค้าจนผิวเกรียมแดด ดูอย่างฉันนี่ แบบนี้สีถึงจะเรียกว่าลำแขนของผู้ชายตัวจริง”

เอโมโตะอดทนสีน้ำตาลไหม้ของตัวเอง แต่จากข้อมือถึงปลายนิ้วกลับไม่มีรอยเกรียมแดด ชวนให้คิดว่าแขนนั้นน่าจะเกรียมแดดจากการตีกอล์ฟเสียมากกว่า แต่แน่นอนว่าชูตะไม่ได้พูดอะไรออกไป

“ฮะๆๆ...”

เมื่อเห็นว่าชูตะยังหัวเราะเฟื่อนไม่เลิก เอโมโตะจึงเตาะปากแล้วหันไปเล่นงานพนักงานคนอื่น

“เฮ้ย อย่าบอคนะว่าจะมายื่นเอกสารเบิกค่าล่วงเวลา ผลงานแค่นี้ยังคิดจะขอค่าล่วงเวลาอีกเรอะ พวกแกไม่รู้จักคำว่าทู่หมัดเพื่อบริษัทกันหรือไง”

ใครที่ทำยอดขายได้ไม่ดีล้วนโดนเอโมโตะพูดจาดูถูก ชูตะก็มักโดนอีกฝ่ายใช้ปึกเอกสารหรือปากกาเคาะศีรษะอยู่บ่อยๆ แต่สิ่งที่เขาต้องอดทนมากที่สุดก็คือความอับยศอดสูระหว่างการประชุมเข้า ชูตะเคยเป็นไก่ที่ถูกเห็ดมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง ความอับอายและความเจ็บปวดทำให้เขาตัวสั่นไม่หยุด เมื่อตกเป็นเหยื่อสังเว

แล้ว คนรอบข้างจะไม่เข้ามาคุยด้วยไประยะหนึ่งเพราะไม่รู้จะคุยอย่างไรดี

ทุกคนได้แต่หวาดกลัวว่าพรุ่งนี้อาจถึงคราวของตัวเอง เอโมโตะได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าที่ชอบใช้อำนาจข่มเหงลูกน้องอย่างรุนแรง แต่ที่จริงแผนกอื่นก็ไม่ต่างกัน พนักงานฝ่ายขายที่ทำงานบรรลุตามเป้าหมายไม่ได้จะไม่มีสิทธิ์มีเสียง ใครที่ทนไม่ได้ก็ต้องลาออกไป

การจะทำงานที่นี่ให้ได้นาน เขาจำเป็นต้องทำผลงานให้ดีขึ้น

แม้จะออกไปพบลูกค้าตามกำหนดจนครบ แต่วันนี้ก็ยังไม่ได้เงินลงทุนอะไรมากมายเหมือนเคยอย่างที่เคยคิดไว้ ลูกค้าสูงวัยบางรายยอมฟังเขาอธิบายยืดยาว แต่สุดท้ายยอดเงินในบัญชีหลักทรัพย์ก็ไม่เพิ่มขึ้น การจะทำให้ลูกค้าซื้อผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยการออกไปพบลูกค้าเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะคนหนุ่มอย่างชูตะที่มักจะถูกลูกค้าไล่ตั้งแต่หน้าประตูเสมอ

หลังจากเข้าทำงานในบริษัทหลักทรัพย์ ชูตะก็ได้เรียนรู้ว่างานการเงินคือการรีดไถค่าธรรมเนียมจากลูกค้า หากโชคดีผลิตภัณฑ์ที่คุณแนะนำมีมูลค่าเพิ่มขึ้น ลูกค้าย่อมรู้สึกขอบคุณ ทว่าการทำให้ลูกค้าได้กำไรไม่ใช่งานของเรา เป้าหมายคือต้องทำให้ลูกค้าฝากเงินเพิ่มขึ้น

บริษัทหลักทรัพย์แห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณจุดตัดระหว่างถนนคาราสุมะและถนนชิโจ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีอาคารพาณิชย์กระจุกตัวอยู่ มีธนาคารและห้างสรรพสินค้าอยู่รอบ ๆ จึงมีผู้คนสัญจรไปมาตลอดเวลา ตอนมาถึงเกียวกุโตะครั้งแรก ชูตะตื่นเต้นที่ได้ทำงานในทำเลทองที่รายล้อมด้วยอาคารใหญ่โตแบบนี้

ทว่าตอนนี้การย่างเท้าของเขาช่างหนักอึ้งจนถูกนักท่องเที่ยวนั่งที่เดินผ่านไปมาจ้องมอง

พอกลับไปนั่งที่ เขาก็คงถูกเอโมโตะเรียกตัวไปรายงานผลการทำงานทันที คราวนี้จะโดนอะไรอีกนะ ขณะกำลังเดินอย่างเชื่องช้า ชูตะก็ถูกตบไหล่เบา ๆ จากด้านหลัง เพื่อนร่วมงานที่ชื่อ คิซิมะนั้นเอง อีกฝ่ายก็มีสีหน้าเหินห่างไม่แพ้กัน

“เฮ้ คางาวะ พอดีเลย ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

คิซิมะเป็นพนักงานขายในแผนกเดียวกัน อายุก็ใกล้เคียงกัน เขามีนิสัยเย็บ ๆ เหมือนชูตะ ผลงานก็อยู่ในลำดับล่าง ๆ เหมือนกัน สมัยก่อนพวกเขาจึงมักจะบ่นเรื่องงานในฐานะผู้แพ้ด้วยกัน แต่ระยะหลังคิซิมะคว่ำลูกค้ารายใหญ่ไว้ได้ ทำให้หลุดพ้นจากการแย่งชิงตำแหน่งบ๊วยของแผนก

ทั้งสองเข้าไปในร้านกาแฟใกล้ ๆ บริษัท ชูตะถอนหายใจด้วยความโล่งใจเมื่อมีข้ออ้างให้ได้ทำตัวอืดอาดอยู่ด้านนอก เขาเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าในทุกอิริยาบถ

“เรื่องของมามีอะเมื่อเช้านี้โหดไปเนอะ”

คิซิมะเอ่ย

“อืม พักนี้หมอนั่นตกเป็นเป้าตลอดเลย ฝ่ายคนดูอย่างเราก็น่าจะเสียดสีตามไปด้วย”

ชูตะพูดอย่างนั้น แต่ในใจแอบคิดว่ายังดีกว่าให้ตัวเองเป็นฝ่ายถูกโจมตีตรง ๆ โชคดีที่มีมามีอะอยู่ ถ้าไม่มีมามีอะ ตำแหน่งนั้นคงตกเป็นของเขาแน่

“น่าอิจฉาคิซิมะคุณนะ พักหลังนายทำงานได้ดีตลอดเลย บอกฉันบ้างสิ ทำยังไงนายถึงขายผลิตภัณฑ์ที่อัศจรรย์ดอกเบ๊ยต่ำ

ขนาดนั้นได้”

ชู่ตะเผลอพูดเหินบนแถมออกไป จนปานนี้แล้ว ถึงมีใคร มาสอนวิธีขายให้ก็เปล่าประโยชน์ ตัวเขาเองก็เข้าอบรมและ ทำโรลเพลย์ในบริษัทมานานักต่อนัก พนักงานขายที่ทำยอดขายได้ล้วน เป็นคนที่มีพื้นฐานต่างจากเขา บริษัทที่พยายามกดดันให้ทำยอดขาย โดยเพิกเฉยในจุดนี้ก็สมแล้วที่เป็นบริษัทมืด

เมื่อก่อนคิซิมะเองก็เคยบ่นแบบนี้เหมือนกัน

แต่ไม่ใช่วันนี้ เขาหัวเราะหึ

“ฉันจะลาออก”

“เอ๊ะ”

“เอ้า ฉันให้”

คิซิมะหยิบซองกระดาษออกจากกระเป๋า ด้านในเป็นเอกสาร บางอย่าง

“นี่อะไรเหรอ” ชู่ตะถาม

“เอกสารที่ต้องส่งให้ลูกค้าของหัวหน้าเอโมโตะนะ มีทั้ง รายงานรายรับรายจ่าย รายละเอียดการชำระเงิน ใบเสร็จรับเงิน จัดเก็บไว้ในแฟ้มแยกกันสำหรับลูกค้าแต่ละราย นายช่วยส่งให้ ลูกค้าตามรายชื่อที่นั่นทีนะ”

“เดี๋ยวลี บ้าว่า จะทำแบบนี้ได้อย่างไร”

ชู่ตะดูเอกสารแล้วอดนึกหน้าไม่ได้

“บริษัทห้ามส่งรายละเอียดให้ลูกค้าโดยตรง อีกอย่างนี่มัน” แก้มของชู่ตะกระตุกขณะมองเอกสารแผ่นหนึ่ง “ใบเสร็จรับเงินนี้ น่า ไม่ใช่ของที่ฝ่ายขายจะเอามาได้ง่ายๆ เลย ปกติถ้าไม่ใช่แผนก เฉพาะทางอย่างพวกฝ่ายจัดเก็บจะออกเอกสารไม่ได้ ที่ต้องทำ

แบบนั้นก็เพื่อ...ป้องกันการทุจริต”

เขาพูดอีกอีกในตอนท้าย เหตุที่ไม่พึงประสงค์ไหลออกมา
คิซิมะยิ้มน้อย ๆ

“ฉันเองก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่หัวหน้าเอโมโตะบอกว่า
เขามีคอนเนกชันกับแผนกจัดเก็บเลเยอร์เอกสารให้ได้เป็นกรณีพิเศษ
เขาบอกว่ายังงั้นตำแหน่งของเขาก็ต่างจากพนักงานท้ายแถวอย่าง
พวกเราอยู่แล้ว อย่าใส่ใจเรื่องหุยมหิมะนักเลย”

“อย่างนั้น...หรือหรือ”

“เขาว่าอย่างนั้นแหละ”

คิซิมะยิ้มตอบอย่างอ่อนโยน

ซุตะไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน แต่พนักงานท้ายแถว
ย่อมไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรอยู่แล้ว เรียกว่ามีเรื่องที่ไม่รู้เยอะกว่าเรื่องที่รู้
เสียอีก ซุตะพยายามผินตัวเองให้เชื่ออย่างนั้น

“งั้นหรือ อืม ถ้าหัวหน้าเอโมโตะว่าอย่างนั้นก็คงใช่ละมัง”

“รายชื่อพวกนี้เป็นลูกค้ารายสำคัญที่รู้จักกันมานาน แค่อะ
เอกสารไปส่ง บางทีพวกเขาก็แนะนำลูกค้าใหม่ให้ เป็นงานหมู ๆ
เลยละ”

“ถ้าฉันทำไมนายเอางานดี ๆ แบบนี้มาให้ฉันละ แล้วทำไม
นายถึงจะลาออก คิซิมะคงทำผลงานได้ดีออก”

“สมัยก่อนฉันเป็นคนที่ถูกเรียกไปยื่นตอนประชุมเข้า
ทุกสัปดาห์เลยใช่ไหมละ หัวหน้าเอโมโตะถึงกับเรียกฉันว่าพนักงาน
จีเงาที่ช่วยที่สุดเป็นประวัติการณ์”

คิซิมะยิ้มอาย ๆ ซุตะไม่รู้จะตอบอย่างไร แต่เพราะมันเป็น
เรื่องจริง แกมเจ้าตัวก็เป็นคนพูดเอง เขาจึงทำได้แค่พยักหน้า

“อะ...อืม”

“ตอนที่ฉันคิดว่าทนต่อไปไม่ไหวแล้ว หัวหน้าเอโมโตะก็บอกว่าจะแบ่งยอดขายให้ ฉันแปลกใจมากที่หมอนั้นพูดแบบนั้น แต่ตอนนั้นฉันคิดอะไรอย่างอื่นไม่ออก นอกจากต้องหลุดพ้นจากการประชุมเข้าให้ได้ ฉันคิดว่าแคว้นส่งเอกสารให้ลูกค้าไม่ใช่เรื่องยากอะไร แถมส่วนใหญ่เป็นคนแก่ เวลาไปส่งเอกสารก็แค่ถามสารทุกข์สุกดิบบ้างก็พอ ที่จริงช่วงเช้าวันนี้ฉันก็ไปหาลูกค้าของหัวหน้ามา เป็นคุณยายที่ฉันสนิทด้วยแล้ว แกถึงกับรอให้ฉันไปหาเลยนะ”

“ลูกค้าแบบนี้ก็มีเหมือนกันสินะ”

“บ้านเกิดของฉันอยู่ที่ชิโกกุ⁵ คุณยายแก่จำได้เลยอุตุส่าห์เตรียมขนมของชิโกกุไว้ให้ ตอนฉันกินขนมแกก็พูดว่า ‘ได้ทำงานบริษัทชั้นนำแบบนี้ พ่อแม่ต้องภูมิใจและดีใจมากแน่ๆ’

ชุดะรู้สึกเหมือนถูกไม้แหลมปักลงที่อก

เขาพูดอะไรไม่ออก แล้วคิซิมะก็ยิ้มให้

“ตอนนั้นฉันคิดว่าฉันไม่ใช่ลูกชายที่ทำให้พ่อแม่ภูมิใจเลย ฉันมันก็แค่คนไม่ได้เรื่องที่ไม่มีความจนต่อกรอะไรกับหัวหน้าไม่ได้เลย พอคิดแบบนั้น ฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่ที่พยายามยึดติดอยู่กับบริษัทนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย แล้วก็นึกได้ว่า อ๊ะ งั้นตอนนี้เราก็คลาออกได้แล้วนะสิ เพราะฉะนั้นฉันจะไม่กลับไปแล้ว เพราะถ้ากลับไปก็คงจะเจอแต่เรื่องแบบเดิมอีก”

⁵ หนึ่งในสี่เกาะหลักของญี่ปุ่น ประกอบด้วยสี่จังหวัด ได้แก่ เฮิเมะ คางาวะ โทคุชิมะ และโคจิ

คิซิมะลุกขึ้นยืน ดวงตาที่เคยขุ่นมัวของเขาพลันสว่างสดใสขึ้น

“ฉันคิดว่าแฟ้มพวกนี้น่าจะถูกส่งให้มามียะเป็นรายต่อไป
หมอนั่นเองก็กำลังลำบาก คงไม่ปฏิเสธแน่”

“เอ๋ เดียวสิ ฉันเองก็...”

“คางาวะเป็นคนเจียบ ๆ ก็จริง แต่นายก็ยังพยายามดิ้นรน
เพราะรู้ว่าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ ต่างจากฉัน
กับมามียะ ฉันเชื่อว่านายมีความกล้าที่จะลุกขึ้นสู้ต่อไป”

ขณะที่ชุตะกำลังสับสน คิซิมะก็เดินออกจากร้านกาแฟ
โดยทิ้งแฟ้มของลูกค้าไว้

ชุตะไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร แต่จะวางทิ้งไว้อย่างนั้นก็ไม่ได้
เขาใส่เอกสารกลับเข้าไปในซอง เก็บลงกระเป๋าของตัวเอง แล้ว
กลับไปยังบริษัทที่ที่ยังสับสน แม้จะถูกเอโมโตะเรียกไปหา
เหมือนเคย แต่จิตใจของเขากลับไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เอโมโตะ
จึงเคาะปากด้วยความหงุดหงิด

“เหอะ ช่วยแสดงความตั้งใจออกมาหน่อยได้ไหม แค่
แกลังทำก็ยังมี เฮ้ย แล้วคิซิมะหายไปไหนเนี่ย พนักงานสมัยนี้
แค่กลับออฟฟิศให้ตรงเวลาก็ยังทำไม่ได้หรอก”

เลยเวลาเลิกงานมาแล้ว แต่หลายคนยังทำงานล่วงเวลาฟรี ๆ
ราวกับเป็นเรื่องปกติ ชุตะเริ่มร้อนใจเมื่อผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว
คิซิมะก็ยังไม่กลับมา

“เฮ้ย ใครช่วยโทร.หาคิซิมะทีสิ ไปหาลูกค้าแค่นี้จะใช้เวลา
กี่ชั่วโมงกัน”

เอโมโตะตะโกนเสียงดัง คนอื่นๆ เริ่มมองหน้ากัน พนักงาน
ฝ่ายขายคนหนึ่งจึงติดต่อหาคิซิมะ แต่ไม่ว่าจะโทร.กี่ครั้งก็ไม่มีคน

รับสาย ในที่สุดเอโมโตะซึ่งกำลังหงุดหงิดจึงโทร.เอง แต่ก็ไม่มีใครรับ
เช่นกัน

เมื่อเห็นว่าเอโมโตะโมโหหนัก ชูตะก็หวาดผวา

เอาจริงหรือนี๊ จะไม่กลับมาจริง ๆ หรือ

ชูตะแอบดันกระเป๋าวางอยู่ข้างเท้าเข้าไปใต้โต๊ะ ตอนนี้อยู่
เอกสารที่คิซิมะยึดเย็ดให้มาอยู่กับเขา

เมื่อติดต่อเบอร์โทรศัพท์มือถือของบริษัทไม่ได้ เอโมโตะ
จึงโทร.เข้าเบอร์ส่วนตัว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังตามตัวคิซิมะไม่ได้
ทุกคนเริ่มมองกันด้วยสีหน้าประหลาดใจ เพราะปกติเอโมโตะไม่ใช่
คนที่จะไว้วางใจเพียงเพราะพนักงานขายคนหนึ่งไม่กลับเข้าบริษัท

หลังจากนั้นชูตะก็ค่อย ๆ ย่องออกจากบริษัท ปกติเขาจะนั่ง
รถไฟใต้ดินกลับไปยังอพาร์ทเมนต์เก่าโทรม ๆ ที่อยู่ใกล้สำนักงานเขต
แต่วันนี้เขาอยากมีเวลาคิดจึงเลือกเดินกลับบ้าน

วิธีที่ดีที่สุดคือหาทางคืนเอกสารให้คิซิมะ

ถ้าคืนไม่ได้ พรุ่งนี้ต้องรีบไปบริษัทแต่เช้า แล้วเอาเอกสาร
ไปวางที่โต๊ะของเอโมโตะ

วิธีที่แย่ที่สุดคือการไปหาลูกค้าตามรายชื่อแล้วทำหน้าที่นี้
แทนคิซิมะ

“อันไหนก็แย่ทั้งนั้น ทำไมฉันต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย”

ชูตะนั่งหน้าขณะเปิดประตูห้อง ทันใดนั้นเขาก็เห็นเจ้าแมว
อยู่ตรงหน้าประตู มันส่งเสียงร้องเหมียวเบา ๆ

“แย่ละสิ ขอโทษที ฉันลืมแกไปสนิทเลย”

ชูตะนั่งยองตรงโถงหน้าประตู เขายื่นสองมือออกไปหวังจะ
ลูบลำตัวสีเทานั้น แต่เจ้าแมวกลับเป็นฝ่ายเดินเข้ามาหามือของเขา

แล้วหลับตาพริ้มพลงไถหัวไปมา

“ขอโทษจริง ๆ นะ ฉันก็ตั้งใจจะรีบกลับอยู่หรอก”

ซามใส่แว่นแว่นเปล่า ชูตะกัตรีมฝีปากพลงคิดว่าแยมแล้ว
เขารีบเติมน้ำและอาหารใส่ซามทั้งที่ยังไม่ถอดเสื้อตัวนอก

ชูตะเฝ้ามองเจ้าแมวกินอาหารอยู่ครู่หนึ่ง

“...แค่แมวตัวเดียวฉันยังดูแลไม่ได้เลย แต่แกกลับรอนิ่ง ๆ
โดยไม่บ่นสักคำ เก่งกว่าฉันซะอีก”

ในห้องไม่มีรอยขีดข่วนสักแห่ง พอดคิดว่าเจ้าแมวเป็นเด็กดี
และรอเขาโดยไม่เล่นชนเลย หัวตาของชูตะก็ร้อนผ่าว

เสียงอะไรบางอย่างดังขึ้นแผ่วเบา เป็นเสียงโทรศัพท์ที่นั่นเอง
แต่โทรศัพท์ไม่ได้อยู่ในกระเป๋ากางเกงของเขา “จริงสิ” ชูตะเอ่ยแล้ว
ค้นในกระเป๋าถือ เมื่อครู่เขากวาดทุกอย่างบนโต๊ะลงในกระเป๋า
แล้วรีบหนีออกจากบริษัทมา

ชูตะมองหน้าจอโทรศัพท์ แม่นี่เอง

“ฮัลโล่ แม่เหรือ” เสียงของแม่ที่ได้ยินผ่านโทรศัพท์
บีบหัวใจของชูตะ “เปล่าครับ อยู่บ้านแล้ว เพิ่งถึง...อืม เปล่า
กินแล้ว สบายดี”

แม่มักโทรหาเขาเป็นครั้งคราวทั้งที่ไม่มีธุระอะไรเป็นพิเศษ
และชูตะก็ตอบเหมือนเดิมเสมอ

“...บอกตั้งหลายครั้งแล้วไง พนักงานที่เคยเปลี่ยนงาน
มันไม่เหมือนกัน บริษัทสมัยนี้เขาเห็นค่าของคนมีประสบการณ์
มากกว่าเด็กจบใหม่”

แม่มักเป็นห่วงเรื่องงานของชูตะ หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย
ชูตะได้งานที่บริษัทผลิตอาหารขนาดกลางในท้องถิ่น โดยสังกัด

ประจำโรงงานซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมือง แต่เขาถูกพนักงานพาร์ตไทม์
เก่าแก่กลั่นแกล้งอย่างรุนแรง จึงลาออกภายในหกเดือน เขายังจำ
ความรู้สึกสะเทือนใจจากความล้นหวังครั้งใหญ่และครั้งแรกของชีวิต
ในตอนนั้นได้ดี

นอกจากนี้ชูตะยังจำสีหน้าผิดหวังของพ่อแม่ โดยเฉพาะ
พ่อของเขาได้ด้วย แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่พ่อคงผิดหวังมาก
เมื่อลูกชายที่ร่ำเรียนจนจบมหาวิทยาลัยดันมาตกงานทันที

เพราะอย่างนั้นตอนได้งานใหม่ในบริษัทซึ่งเป็นที่รู้จักมากกว่า
ที่เก่า เขาจึงดีใจมาก

ชูตะคิดว่าตัวเองรักษาหน้าของพ่อแม่และคนรอบข้างไว้ได้
แล้ว

“...ไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ที่ทำงานตอนนี้ไม่เหมือน
ที่เก่า ที่นี่เป็นบริษัทชั้นหนึ่งเชียวนะ ระดับต่างกันคนละขั้นเลย”

เขาหัวเราะเยื่อนเบาๆ แต่หัวใจกลับแห้งเหือดราวกับ
ทะเลทราย

“...ก็บอกแล้วไง เห็นแบบนี้แต่บริษัทคาดหวังกับผมมากนะ
...อย่างตอนประชุมเช้าวันนี้ หัวหน้ายังบอกว่าอีกนิดเดียวผมก็เกือบ
ทำผลงานได้เป็นอันดับหนึ่งแล้ว หืม ไม่ได้เก่งอะไรหรอก ถึงจะ
แค่นี้คนเดียว แต่คนอื่นก็ทำได้พอๆ กันนั่นแหละ ทุกคนพยายามกัน
เต็มที่มากเลย”

ทุกคนพยายามกันเต็มที่มากเลย

ทุกคนพยายามกันเต็มที่มากเลย

ชูตะเกร็งแกำไว้เพื่อไม่ให้เสียงสั่น ทุกคนพยายามกันเต็มที่
มาก เขาจะไม่พยายามอยู่คนเดียวไม่ได้

ชุดะวางสาย แมวสี่เทาที่อยู่ข้างๆ กินข้าวเสร็จแล้ว มันใช้ช้อนเท้าน้ำเช็ดปากแล้วจึงเริ่มเลียเท้าข้างนั้น

—เลียด้วยลิ้นที่เพ่งกินข้าวเสร็จแล้วมันจะสะอาดได้ยังไง

ชุดะหลุดหัวเราะ เจ้าแมวเลียช้อนเท้าน้ำอย่างพิถีพิถันคราวนี้มันเริ่มใช้เท้าข้างนั้นเช็ดหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ เชื่องช้า และใช้เวลาพอสมควร ท่าทางตอนมันขยี้ตาข้างเหมือนมนุษย์มากจริงๆ เมื่อเช็ดจนทั่วไปถึงหัวและหูแล้ว มันจึงผ่อนคลายด้วยท่าทางพึงพอใจ

“เป็นแมวนี่สบายจังน้ำ”

ชุดะยื่นมือออกไปลูบหัวเจ้าแมว มันยอมให้ลูบอย่างสงบเสงี่ยม แต่พอชุดะชักมือออก มันกลับรีบเลียช้อนเท้าน้ำแล้วเช็ดหัวของตัวเองราวกับไม่ชอบให้ผมเสียทรง แถมยังตั้งอกตั้งใจเช็ดยิ่งกว่าเมื่อครู่อีก

“อะไรของแกเนี่ย เสียมารยาทจัง หน้อย จันฉันจะขยี้ให้ขนยุ่งกว่าเมื่อครู่อีก”

ชุดะยื่นมือออกไป แต่เจ้าแมวลับหลบหลีกด้วยการเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเริ่มเลียขนอีกครั้งโดยยืนห่างออกไปเล็กน้อย

“ขอโทษๆ ไม่แกล้งแล้ว มานี่เถอะ”

แต่เจ้าแมวกก็ไม่เดินมาหา ท่าทางนิ่งเฉยของมันราวกับจะบอกว่าหมดเวลาอ่อนของฉันแล้ว ชุดะจึงส่งเสียงหัวเราะนานมากแล้วที่เขาไม่ได้หัวเราะ เว้นเสียแต่จะเป็นการแกล้งหัวเราะกลบเกลื่อน

แม้จะเป็นเพียงชั่วขณะหนึ่ง แต่เขาก็ลืมทั้งเรื่องยุ่งยาก

ที่คิซิมะยึดเยียดให้และความทุกข์ทรมานในที่ทำงาน นี่คือผลลัพธ์ที่ได้จากแม่วิธีนั้นหรือ

ซุตะคิดขึ้นมาว่า ถ้าผ่านวันนี้ไป พรุ่งนี้อาจจะสบายขึ้นจริงๆ ก็ได้

เสียงหนึ่งดังมาจากที่ไกล ๆ ซุตะค่อย ๆ ลืมตาพลางคิดว่า อ่า จริงสิ วันนี้เราตั้งใจจะไปถึงออฟฟิศแต่เช้าเลยตั้งนาฬิกาปลุกให้เร็วขึ้น

เสียงแปลก ๆ ดังขึ้นพร้อมกับเสียงแหลมเล็ก *ครืด ครืด แควก แควก*

หุ้อแต่เช้าเลยหรือนี่ ซุตะหัวเราะเยาะตัวเอง แต่เมื่อได้ยินเสียงดังขึ้น เขาก็รีบลุกพรุดขึ้นจากเตียง

เศษกระดาษปลิวกระจายทั่วห้อง

นี่มันอะไรกัน ไซ้ห้องของเขาแน่หรือ

ขณะกำลังมึนงง ซุตะก็ได้ยินเสียงแควกดังขึ้นอีกครั้ง เจ้าแมวกำลังใช้อุ้งเท้ากดกระดาษแผ่นหนึ่งแล้วฉีกด้วยปากอย่างช้าๆ อยู่ตรงมุมห้อง

“บี บี...ทำอะไรอยู่นะ”

เขาถามอย่างเหม่อลอย แต่เจ้าแมวไม่ตอบ มันหันหน้ามาทั้งที่ยังคาบกระดาษไว้ในปาก กระดาษที่เขียนว่า “รายงานผลกำไร” ถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ซุตะสะดุ้ง นั่นมันเอกสารที่เขาตั้งใจว่าจะแอบเอาไปคืนวันนี้เนี่ย เจ้าแมวข่วนเล็บลงบนกระดาษราวกับตั้งใจทำให้ดู

“ทำไม...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้”